

Cô Hồng nhan !!!

Kathy Trần

Ăn cơm Tàu, ở nhà Tây, lấy vợ Nhật !

Các cụ nào phát biểu ra ý kiến trên thật là vọng ngoại, vô tình quá sức đối với các cụ bà mà đã làm các cụ bà buồn lòng thì đời sẽ trở nên vất vả lắm nếu các cụ không thực hiện được ước vọng trên. Con cháu các cụ ngày nay khôn ngoan hơn nhiều. Ăn cơm Tàu mỡ muốn chết, ăn xong cảm thấy rõ ràng cholesterol trong máu dâng lên vù vù, vòng số 2 giãn ra cỡ chừng vài cm và cảm thêm một cái nặng dài như nặng ...người đầu bếp nấu cho mình ăn.

Cơm Việt nhẹ nhàng hơn, khỏe khoắn hơn và rõ ràng tốt cho sức khỏe hơn.

Không phải vì tiểu muối là người Việt nên khoái món ăn Việt mà rất nhiều người ngoại quốc mê món ăn của ta. Lùng lẩy nhất là chả giò, gỏi cuốn và phở! Cứ đưa cho một người chưa bao giờ ăn họ cũng háng hái thưởng thức và xin ăn thêm lia lịa, khỏi cần mời thêm một câu. Ở nhà Tây vì lúc đó các cụ chỉ từng ở nhà Việt và nhà Tàu. Cách xây nhà của ta thiếu ánh sáng và không khí so với nhà Tây với cách kiến trúc mỹ thuật đi trước ta hàng thế kỷ.

Nhà người Tàu thường tối tăm hay có màu đỏ lòe loẹt, lại bày nhiều đồ đặc linh kinh, bàn thờ vài ba cái bày đầy dẫy, hương nến đốt lập lòe nhiều nên thiếu không khí, tù túng, khó chịu.

Bây giờ dân ở Tây sang Mỹ khen nhà Mỹ rộng rãi, thoải mái, hợp vệ sinh, nhiều ánh sáng, thoáng khí, đẹp đẽ hơn nhà Tây nhiều.

Trong ba điều ao ước thì hai điều trên đã trật lất, chỉ còn lại ao ước “Lấy vợ Nhật!”

Lấy vợ Nhật, theo tưởng tượng và mơ ước của các cụ là lấy được những cô geisha trong sách vở.

Cô mặc kimono thướt tha, quý phái. Bước đi thật ngắn, ý tứ, yếu điệu, nhẹ nhàng như những bước chân chim. Cô ăn nói dịu dàng, khuôn mặt lúc nào cũng đầy vẻ hiền hậu, chịu đựng. Đầu cô luôn cúi thấp, hai tay sẵn sàng chấp lên nhau để cúi gập người chào thật thấp tởm về kính trọng và phục tùng người đàn ông trước mặt, hay nói rõ ra là người mà các cụ ao ước chính là mình được làm chủ đóa hoa quý hóa đó.

“Vợ Nhật”, cô geisha, đón chồng về tận cửa, cô quỳ xuống cởi giày, thay quần áo cho chồng, kính cẩn mời chồng lau mặt bằng khăn ướp nước hoa nóng ấm do cô dâng lên rồi mời chàng quá bộ sang bàn ăn cơm. Ở đây, cô yếu điệu rót rượu sake mời chồng rồi hầu rượu cho chồng suốt bữa cơm. Nếu cụ lấy được vợ Nhật thì dĩ nhiên bình rượu đó có thể là bình rượu đế, thức ăn có thể là đĩa tiết canh vịt đậm đà hay đĩa thịt cây thơm lừng cho hợp khẩu vị của cụ. Xong bữa cơm, cô sẽ ân cần rửa cụ đi nghỉ.

Trong chuyện phòng the, các cô cũng được giáo dục cẩn thận để cụ được hoàn toàn hài lòng, thỏa mãn tự ái của một bậc trượng phu!

Tại sao các cụ mơ tưởng đến cô Nhật như thế? “Bụt chùa nhà không thiêng!”

Hơn nữa, hãy nghe các cụ tả người phụ nữ đáng quý, điển hình Việt Nam:

“Quanh năm buôn bán ở ven sông

Nuôi đủ năm con với một chồng

Lặn lội thân cò khi quãng vắng

Eo xèo mặt nước buổi đò đông...”

Nào thấy đâu hình ảnh yếu điệu, lẳng mạn, tình tứ trong người vợ hiền để người ta phải mơ tưởng?

Chưa hết, lúc nào các bà vợ cũng vội vàng, vất vả:

“Bà nó chân nam đá chân xiêu, xắn vầy quai công, cùng tởm dờ dẩn trong mọi việc...”

Ồi chao, cái người đàn bà lúc nào cũng tất bật, đầu tắt, mặt tối lo cho chồng, cho con, lo hết mọi việc từ trong nhà ra ngoài ngõ thì còn giờ đâu mà yếu điệu, phàn nàn!

Lo tiền ăn, tiền ở, tiền học hành, tiền sưu thuế cho chồng vẫn là chưa đủ, còn phải lo những bữa rượu cho chồng tiếp bạn. Lo cho khách, cho chồng xong phải chạy xuống bếp lo cho con ăn để con khỏi lên quấy quá “các bác đến chơi bàn chuyện quan trọng với bố”.

Mà chuyện “quan trọng” thì chẳng ai biết được là chuyện gì. Khi thì chuyện nước, chuyện non

nhưng cũng lắm khi chỉ là những chuyện văn chương nhăng nhít trên đời như cái ao ước “Lấy vợ Nhật” hay văn chương thơ phú thi cử để người đàn bà phải khổ tâm lo lắng bạc tiền cho chồng trải kinh ứng thí:

“Tiễn chân cô mất ba đồng lẻ
Sờ bụng thầy không một chữ gì!”

Với những người đàn bà hy sinh cả đời cho chồng con thì làm gì tìm ra được một tí ti hình bóng của một cô geisha, người vợ Nhật lý tưởng cho các ông?

Đó là chuyện ngày xưa, người Nhật rất giỏi, họ thông minh, chịu khó, có tinh thần trách nhiệm và tự hào dân tộc rất cao nên họ tiến rất nhanh. Bây giờ, trong các nước tiên tiến, họ thuộc loại xuất sắc nhất, giàu có nhất, được tôn trọng và ...ngán nhất trên thế giới dù nước họ nhỏ, dân họ ít. Cái danh dự đó, họ đã chịu trả bằng giá rất cao: hy sinh cá nhân cho danh dự tổ quốc. Có tiền, có trí tuệ, biết phục thiện, biết cởi mở, chấp nhận cải tiến để tiến bộ, họ lại khéo léo trong vấn đề giao thiệp với quốc tế nên Nhật có quyền lực, có uy tín. Chẳng ai dám đụng tới họ và họ là một trong những cường quốc kinh tế đứng đầu thế giới. Trong khi các cường quốc phí phạm nhân lực, vật lực, trí tuệ vào cuộc chạy đua vũ khí thì họ có thì giờ thưởng thức, phát minh những khoa học kỹ thuật phục vụ con người và mót túi tiền hạ. Đất nước họ vừa giàu, vừa đẹp, vừa có nền văn hóa cao nhưng cũng không tránh khỏi ảnh hưởng về tư tưởng tự mãn, hưởng thụ nên dân số Nhật không được gia tăng một cách hợp lý.

Các ông ngại lấy vợ, các cô cũng chẳng thèm lấy chồng, chẳng chịu đẻ con vì ngại con cái phiền phức, trách nhiệm nặng nề, tốn kém ghê quá trong khi các cụ càng sống dai, sống dài, sống khỏe..

Theo đà này thì mai một cứ một người Nhật trẻ đi làm, đóng thuế chỉ đủ nuôi một người già về hưu! Thế là họ nghiên cứu người máy cho phù hợp nhu cầu, nâng cao giá trị đời sống của họ chứ chẳng cần để phục vụ chiến tranh mà họ nhất định từ chối tham gia. Họ đã có những người máy làm công việc của công nhân trong các cơ xưởng kỹ nghệ của những hãng xe lớn như Toyota, Honda. Họ có rất nhiều người máy làm “bảo vệ viên” cho các công ty...vv..

Trong cuộc triển lãm về người máy mới nhất World Expo ở Nhật tháng 3 năm 2005, họ đã trình diện người máy có thể đảm nhiệm công việc cần suy nghĩ như ..những tiếp viên biết phản ứng, đối đáp cần thận.

Từ Repliee R1 là một cô bé Nhật bản 5 tuổi, biết quay đầu, biểu lộ cảm xúc bằng tay.

Lần này, Repliee Q1 là một thiếu nữ thật! Cô người máy có tên là Saya (chẳng biết nghĩa là gì hay theo tên cô công chúa Nhật Sayako) là một cô Nhật có làn da mềm dẽo, có những dây thần kinh xúc giác nên cô có thể chớp mắt, cử động thân trên, cử động bàn tay, có thể làm tới 31 động tác, có thể phản ứng, hành động độc lập và ...thờ được. Đặc biệt nếu không biết đó là người máy, khi tiếp xúc với cô người ta sẽ tưởng đó là người thật. Cô giữ việc đón tiếp khách, chào hỏi và trả lời khách. Cô lại còn biết phản ứng tự vệ khi bị đối xử khiếm nhã. Khi bị mắng: “Cô ngu quá”. Cô nhún nhó trả lời: “Ê, nói cho ông biết nha, tôi không ngu đâu!”

Cô biết nghe, biết nói được tới 700 câu hoàn chỉnh, biết tỏ cảm xúc vui buồn. Cô làm việc đón rước khách được 2 năm. Giáo sư Kobayashi, của trường đại học khoa học Tokyo, người phát minh ra cô cho biết: “Cô rất thạo việc, có nhiều cảm xúc, tuy nhiên, đôi khi cô mắc lỗi nếu còn ít năng lượng.”

Một vài người máy đặc sắc của cuộc triển lãm World Expo 2005 tại Nhật vào tháng 3 năm 2005:

Người máy Wakamaru của Mitsubishi Heavy Industry biết chào khách bằng 4 thứ tiếng và đưa họ tới đúng nơi muốn tới.

Bộ ba robot giống người của Sony, Toyota và Honda nhảy múa, chơi nhạc trong lễ khai mạc. Papero giữ trẻ của NEC có thể nhận diện trẻ em và báo cáo cho cha mẹ các em qua điện thoại di động khi khẩn cấp.

Kỹ nghệ người máy tiến bộ rất nhanh và mỗi lúc một nhanh hơn. Hiện giờ, nhân viên chính phủ dự đoán rằng tới 2015, mỗi gia đình Nhật sẽ có được một người máy! Hãy tưởng tượng cho tới khi đó, cô Saya, người vợ Nhật lý tưởng của các ông đã được cải thiện hoàn toàn. Cô sẽ y hệt như bất cứ người con gái đẹp nào khác. Má phấn, môi son, da mịn màng, tóc mây, mắt huyền, ngực nở, bụng thon, người thon thả, chân dài trường túc vv và vv...

Cô lại biết mua sắm, ăn diện theo đúng thời trang bởi vì cô biết suy nghĩ mà.

Chuyện mua sắm của cô cũng không đến nỗi làm các ông phải kinh thiên, động địa vì các cô làm việc rất giỏi, có thể kiếm dư tiền chi phí cho nhu cầu của các cô và có khi còn ...nuôi các ông luôn

không chừng. Sức người làm sao so được với sức máy? Cô sẽ làm việc không hề mệt mỏi, không ể mình, lười biếng, tương tư...

Cô không những biết nói hơn 7000 câu để đối đáp với chàng mà tùy theo túi tiền của ông, cô còn có thể được lập trình (program) để “chỉ nói với nhau những lời ngọt ngào, âu yếm”. Cô không gất gỏng khi làm việc mệt nhọc. Cô không cần nhả khi các ông đi làm về còn tà tà hưởng vài giờ “happy hour” hay “thư giãn” đầu đó trong quán nhậu. Cô cũng không cãi cò, trả treo khi bị la lối nặng lời, cô chỉ cười rất vui vẻ mà rằng:

“Thưa anh, anh giận em chi?

Muốn thêm vợ máy, anh thì ... tự nhiên.”

(phóng tác theo Ca dao)

Cô không cần ăn, ngủ hay nghỉ ngơi. Cô chỉ hì hục làm việc 24 giờ một ngày trừ những lúc cô cần được tăng thêm năng lực (Recharge). Không chừng lúc đó cô sẽ tự động làm lấy được luôn, khỏi mất công mấy ông lo lắng cho cô. Không đau ốm, không mỡ xẻ, không mất công đi bác sĩ, không than thở đau lưng, nhức vai khi trái gió, trở trời.

Không than phiền đau bụng, đau bầu, bỏ ăn khi lỡ đi..nhậu với bạn bè hơi nhiều trước khi về nhà ăn cơm với chồng. Cô lại có ưu điểm là không già!

Em ngàn năm vẫn đẹp, vẫn mượt mà, vẫn dịu dàng, vẫn khỏe mạnh, vẫn đáng yêu.

Cô còn có thể được tăng cường thêm cho thêm đẹp, thêm trẻ, thêm khôn ngoan, thông thái, thêm đủ thứ theo ý kiến của “chàng” nếu chàng có dư tiền mua thêm “software” tăng cường cho cô.

Có khi vì ở lâu với nhau, khi đã “quen hơi, bén tiếng” rồi, cô còn có thêm kinh nghiệm để làm “chàng”, người yêu đầu của cô, người chủ của cô thêm vui lòng.

Cô sẽ hết lòng với “chàng”, đối xử với chàng y hệt một ông “my lord”, thượng đế của riêng cô.

Mệnh lệnh của “chàng” sẽ được cô răm rắp thi hành, 100% hoàn hảo, không hề cãi cò, thêm bớt, có ý kiến hay bài bác bao giờ.vv và vv... Cô hơn đứt các cô geisha hay người “vợ Nhật” mà các ông hằng ao ước.

- Cô chính là người vợ tuyệt vời, người trong mộng của các ông.

Nhà thơ bút rứt sờ hàm râu le ngoe như râu cá chốt:

- Nghe cô khen mãi, chúng tôi cũng ham lắm nhưng còn cái khoản..kia chưa thấy cô nói tới? Tiểu muội tròn mắt:

- Thế mà chưa đủ cho các ông vừa ý sao? Còn khoản nào nữa cơ ạ?

Ông ngáp ngừng, hắng giọng mãi rồi mới áp ứng như ngậm hột thị:

- Thì... cái khoản ...ây ấy mà?

Tiểu muội càng mù tịt:

- Khoản ấy là khoản nào ạ. Tiểu muội thấy những cô người máy sẽ trở thành “hồng nhan tri kỷ” của các ông, chả có chỗ nào chê được cả, ông còn đòi hỏi gì hơn được cơ chứ?

Nhà văn nghe mãi hai người nói qua, nói lại, sốt ruột kêu ầm lên, thất vọng:

- Khổ quá, sao mà cô tiểu muội kém thông minh làm vậy. Ông nhà thơ muốn nhắc cô rằng “hồng nhan” là chỉ người con gái, người tri kỷ phải là con gái, cô biết chưa?

Tiểu muội tức mình, cãi tương lên:

- Tiểu muội đâu có ngu dữ vậy. Ai chả biết hồng nhan là người con gái xinh đẹp mà ông phải nói. Thì họ làm người máy toàn là con gái, cô Saya là cô đầu tiên. Đợi khi các ông để dành tiền già, sắm một cô, cô Hồng, cô Nhung, cô Loan, cô Phụng chỉ đó chẳng phải “hồng nhan tri kỷ” thì là gì?

Nhà văn thở dài:

- Cô tiểu muội này..đúng là “phụ nhân nan hoá”. Cô có biết chuyện Kiều không?

Tiểu muội sung sướng cười toe vì thấy câu hỏi dễ ẹc:

- Chuyện Kiều ai chẳng phải học. Tiểu muội còn thuộc lòng những phần học từ trung học nữa cơ. Thúy Kiều với Thúy Vân đẹp lắm, chắc chắn đẹp hơn cô người máy Saya nhiều. Rồi hắng giọng đọc:

“Vân xem trang trọng khác vời,

Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang

Hoa cười, ngọc thốt đoan trang,

Mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da.

Kiều càng sắc sảo mặn mà

So bề tài sắc lại là phần hơn
Làn thu thủy, nét xuân sơn
Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh
Một mai...”

Nhà thơ kinh hãi xua hai tay loạn lên:

- Thôi, thôi, thôi, tôi xin bà, xin bà, đủ rồi, đủ rồi... Tôi đâu muốn nghe bà đọc truyện Kiều, tôi chỉ thắc mắc rằng cái cô “hồng nhan” mà bà ca tụng, quảng cáo không công cho nước Nhật từ nãy giờ đó là cô Kiều trước hay sau khi cô lưu lạc giang hồ, phải nhảy xuống sông Tiền Đường rồi được tái hồi chàng Kim?

Tiểu muội nhíu mày, ra vẻ suy nghĩ dữ lắm:

- Trước hay sau thì đâu có khác gì vì cô “hồng nhan tri kỷ” của các ông lúc nào cũng trẻ đẹp dù qua vài chục năm chứ mười lăm năm lưu lạc giang hồ của Kiều thì thâm gì với toàn bộ máy móc, program, chương trình điện tử của cô Hồng Nhan

Hai ông nhìn nhau, kêu âm lên:

- Cô này đúng là chậm tiêu hóa.

Ông Hát-Ô từ nãy giờ ngồi rít điếu thuốc lão kêu giòn tan, bây giờ mới thông thả nhả khói mù mịt rồi hai mắt lơ dờ vì say thuốc, chậm rãi gắp lời:

- Cô tiểu muội đây không được thông minh cho lắm, các ông lại cứ nói xa xôi thì làm sao cô ấy ... “nắm” được cơ chứ. Thôi, để tôi nói rõ ràng ý các ông cho cô ấy trả lời kéo hết ngày. Thế này, cô bảo các cô Hồng Nhan máy sẽ làm vừa lòng các ông “lord” của các cô. Vậy vấn đề... xéch xiếc thì sao? Có trong “lập trình soft ware” không?

Tiểu muội giật bản mình, ấp úng:

- Ôi chà ..chà! Các ông thật là các cố. Chuyện gì chứ chuyện này thì... thì...thì... quả tình tiểu muội không được rõ, không thấy tài liệu nào nói tới, chỉ thấy nói biết cảm xúc qua những dây thần kinh điện tử, biết điều chỉnh, biết suy nghĩ, trả lời và làm việc rất giỏi vv...

- Những công việc ấy thì người máy thường làm cũng được. Các ông bạn tôi đây không cần đến những điều ấy vì các ông chỉ ao ước có “Hồng nhan tri kỷ” chứ chẳng cần người làm việc. Thế nên nhà thơ đây mới hỏi cô Hồng Nhan là cô Kiều trước hay sau khi lưu lạc là thế.

Nhà thơ vui vẻ:

- Ông Hát Ô nói đúng đấy. Cô Kiều... nhỏ là cô Kiều ngây thơ, hăng hái, đáng yêu và táo bạo ra trò. Vừa được chàng Kim khen nịnh vài câu là đã trút hết bầu tâm sự, má tưa, vai kè, rượu chè lãng mạn, hẹn hò tình tứ lắm:

“Đừng điều trên bậc, trong dâu

Ngoài ra ai có tiếc gì với ai!”

Đây, quý vị thấy không. Con gái ngày ấy mà đã bạo dạn đến thế, vậy mà khi gia biến xảy ra, cô vẫn còn tiếc rẻ vì đã không hết lòng với chàng Kim:

“Biết thân đến bước lạc loài

Nhị đào thà bẽ cho người tình chung!”

Nhà văn trịnh trọng tiếp lời bạn:

- Đúng thế, cô Kiều... lớn sau những lưu lạc giang hồ, ba chìm, bảy nổi, chín cái lênh đênh, cô biết thân mình, biết giữ gìn giá trị mình, cô hiểu rằng chẳng nên để người chán mình nên cô giữ gìn “chữ trinh” kỹ lắm:

“Từ rày khép cửa buồng thu,

Chẳng tu thôi cũng là tu mới là

Chàng dù nghĩ đến gần xa,

“Đem tình cầm sắt hóa ra cầm kỳ“

Ông Hát Dù chen vào:

- Bà ...Kiều này khó bỏ xừ. “Đã thương thì thương cho trót, đã trọc trặc thì trọc trặc luôn”. Đẳng này bà ấy cứ ồm ồm, cho chẳng cho, từ chối hẳn thì không từ, cứ má tưa vai kè vào những lúc chêt người mà chỉ cho cờ quạt, cầm kỳ thì họa suông thì đúng là “giết nhau chẳng cái dao cầu” thật chứ chẳng chơi.

Nhà văn cần nhẫn:

- Ông thế là không hiểu cụ Nguyễn Du nhà ta. Cụ hiểu và diễn tả tâm lý Kiều tuyệt vời lắm đấy.

Qua mười lăm năm lưu lạc, Kiều hiểu rõ phận mình trong chế độ phong kiến khi mà chữ trinh đáng giá ngàn vàng thì Kiều còn gì cho Kim Trọng? Chỉ còn chút giá trị tinh thần nên nàng càng làm cao để chàng thấy rằng nàng thanh cao, nàng đáng cho chàng yêu đương, nể trọng. Cô vợ Thúy Vân mồm mĩm ngay bên, nếu Kiều cho Kim Trọng được thỏa mãn dễ dàng thì chắc gì chàng còn tương tư, tôn thờ người xưa nữa. Phải để chàng thiếu thốn, năn nỉ, i ôi ngày nào cũng chờ vòn như có như không, như xa, như gần chàng mới khô, mới thương, mới thêm, mới trọng. Thế nên Kiều cứ âm ưong để giữ mãi phần hồn của anh chàng đa tình Kim Trọng.

Nhà thơ thở dài, ngâm nga:

“Khi chén rượu, khi cuộc cờ

Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên”

Rồi chép miệng:

- Cho mỡ để miệng mèo mà không cho ăn, thả chết sướng hơn. Giết nhau thì có chữ tri kỷ thế nào được!

Tiểu muội bực mình chen vào:

- Các ông rõ thật, tưởng nói tới hồng nhan tri kỷ là nói tới văn chương, thi phú, tới tinh thần, tới tình yêu trong sạch như ..kim cương chứ lại đầy phần tục lụy thế à?

Ông nhà thơ tỉnh queo:

- Trong thơ văn của các cụ thì không có..xéch xiếc cũng được đi nhưng đời thường thì phải cho chúng tôi làm người với chứ. Cứ tu hành, chay tịnh thì thả chúng tôi đi tu. Nói cho cô hay, các vị tu hành, đạo cao đức trọng mà vẫn bị thân bại danh liệt vì “ba cái lẳng nhăng nó quấy ta” thì sá gì chúng tôi.

Ông Hát- Dù gật gù:

- Đúng, cô phải cho biết rõ vấn đề đó để chúng tôi tính xem có nên... để dành tiền già sắm Hồng nhan tri kỷ hay nên để tiền về Việt Nam làm vài chuyến đổi già.

Tiểu muội lườm các ông, thở dài:

- Chán các ông quá, các ông kém xa ông Kim Trọng. Chàng Kim khi đón được Kiều về đã chịu lời Kiều: “Lọ là chần gối mới ra sắt cầm”. Chàng chịu chay tịnh với Kiều chứ đâu có khăng khăng đòi hỏi như các ông khi tính tới chuyện... mua hồng nhan tri kỷ.

Ông Hát Ô nháy bạn:

- Tại cô Kiều có hứa hẹn trước với chàng Kim, cô trải qua ba chìm, bảy nổi, chín cái lênh đênh nên ngại chuyện gối chăn. Hơn nữa, chàng Kim không có Kiều thì còn có Vân chứ với những ông lơ ... độc thân tại chỗ, dành dụm hết tiền già mới sắm được cô Hồng nhan tri kỷ thì phải hỏi kỹ lưỡng chứ.

Tiểu muội thở dài, kể lể:

- Vài năm trước đây, hãng IBM của Mỹ có chế tạo được người máy có chương trình đánh cờ tướng chi đó gọi là Big Blue. Lần đầu tiên, máy bị vua cờ tướng người hạ sít sao, người sướng rơn, tuyên bố ầm lên rằng:

“Máy làm sao địch được trí óc của tôi, vua cờ mà”.

Lần tranh tài thứ hai, máy hạ lại người cũng sít sao, ngon lành. Dĩ nhiên, máy rất lịch sự, không khen chê, phát biểu ý kiến chỉ cả nhưng ông ...người thì tức lắm, ông bảo: “Tại tôi ngồi lâu mệt mỏi quá nên mới thua nó đấy. Tôi sẽ trau dồi tài nghệ và sẽ phục thù.”

Tiểu muội nghe vậy thấy thương ông quá. Sức người có hạn, người sẽ già, sẽ yếu còn máy thì càng ngày càng tân tiến, tinh vi lại còn có bộ nhớ, có chương trình, có software hàng hoàng do bao nhiêu người chung sức làm việc thì ông hứa hẹn tái chiến làm chi? Mãnh hổ nan địch quần hồ mà, hơn nữa, người thua người mới đáng tức chứ thua máy thì có gì đâu mà phiền não cho mệt...

Nhà văn kêu toáng lên:

- Có nghĩa là chúng tôi sẽ... thua to cái cô “Hồng nhan” của cô?

Ông giận dỗi:

- Thôi, nói thế thì các ông để tiền về Việt Nam hưởng thụ và kiếm đỡ một em dù chẳng hồng nhan cũng không tri kỷ nhưng để dưỡng đỡ cái thân già được ngày nào hay ngày ấy còn sướng hơn.

Ông Hát Dù cũng góp lời:

- Hồng nhan tri kỷ mà cứ cho mình đo ván, thua dài dài thì tri kỷ cái nỗi gì?

Ông Hát Ô chép miệng, chán nản:

- Thế mà cô tiểu muội cứ ra công quảng cáo!

Tiểu muội cười:

- Các ông nóng nẩy quá. Các ông quên rằng máy nào cũng điều chỉnh được dù đó là người máy như cô Hồng Nhan. Hơn nữa, dĩ nhiên còn có những chương trình (program, soft ware) để các ông lựa chọn. Ông muốn người tri kỷ thuộc loại nội trợ lý tưởng, chỉ chăm chăm săn sóc cho chồng miếng cơm, manh áo thì sắm “Beloved wife” (1). Muốn người dịu dàng, lúc nào cũng ngọt ngào êm đềm, chậm rãi cho hợp với ý muốn, với vận tốc của ông lúc về chiều thì ông cứ lựa chọn chương trình “Sweet and ...slow (2)” mà mua. Ông còn năng lực, muốn lâu lâu cho đời thêm hào hứng, cải cọ chút chút cho tim đập ầm ầm lên thì lựa chương trình “weet and sour” (3). Các cậu thanh niên muốn có tri kỷ nóng hổi đến làm các cậu bốc lửa lên đầu thì cứ mua loại “hot, hot and extra hot” (4). Các ông không đếm xỉa đến chữ thọ, muốn thêm sexy, thêm tình tứ thì cứ việc mua thêm soft ware “ba, bốn, năm chữ X” cho nàng là xong ngay. Đã bảo “tri kỷ” thì phải hiểu mình, phải hợp với mình mà. Lúc đó chỉ sợ các ông không có sức, không có tiền mà mua bài vở để “update hồng nhan tri kỷ” thôi.

Các ông nhìn nhau phấn khởi ra mặt:

- Thế thì tụi tôi sẽ bắt đầu bỏ heo để mua hồng nhan tri kỷ vậy.

Kathy Trần

Ghi chú:

1. vợ hiền
2. ngọt ngào, từ tốn
3. chua ngọt như món sườn xào chua ngọt
4. Nóng, nóng và nóng dữ hay cay, cay và cay hết sức